

Το φάντασμα της Πελαγίας

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΚΡΙΔΗΣ

Το έχω πει στο παρελθόν και το έχω γράψει στον "Κόσμο" πως πρέπει να θεωρούμε τους εαυτούς μας τυχερούς που βρισκόμαστε εδώ στην άλλη άκρη του κόσμου, έχοντας σούπερ καταρτισμένους σκηνοθέτες και ηθοποιούς όπως είναι ο Σταύρος Οικονομίδης. Ξέρω τι λεω... Τον έχω ζήσει από πολύ κοντά και τον έχω ξεζουμίσει... Και τι δεν είδαμε για κάπου μισό αιώνα σ' αυτό το θεατράκι, απ' το θέατρο Τέχνης Αυστραλίας. Σχεδόν όλες τις Αρχαίες τραγωδίες, τη Λυσιστράτη του Αριστοφάνη, που ήταν μια θεατρική πανδαισία. Από τους ξένους ανέβασαν έργα του Άντον Τσέχωφ, του Τένεσι Ουίλιαμς, του Άθουρ Μίλλερ κτλ, κτλ. Απ' τους δικούς μας του Μανόλη Κορρέ, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, του Δημήτρη Ψαθά, του Νίκου Τσιφόρου του Αλέκου Σακελάριου και τόσων άλλων. Να μην ξεχάσουμε και το παιδικό θέατρο. Αυτά για μην πάω μακριά τη βαλίτσα.

Τώρα, λοιπόν, παίζεται στο ηρωικό θεατράκι μια πολύ σπιρτόζα κωμωδία της Βεατρίκης Μούκα – Κωκ, που ξέρει να γράφει σωστά. Μια κωμωδία δεν αξίζει όταν σε κάνει μόνο να γελάς ακαλίνωτα, χωρίς να σου στέλνει κάποιο μήνυμα. Να σε βοηθήσει, δηλαδή, να προχωρήσεις στη ζωή σου. Η συγγραφέας καταγγέλλει με παρρησία πολλά στραβά της ζωής. Τα καταφέρνει, όμως, να τα λειοκαταπορεύσει. Θα το πω και διαφορετικά: Η συγγραφέας το ξέρει πως δε δικαιούται να παρουσιάσει όμορφη τη ζωή, αν από μόνη της δεν είναι όμορφη. Όλα μου άρεσαν σ' αυτό το έργο: Το θέμα, η ερμηνεία, το γέλιο του, η διάρκειά του – πάνω από δυο ώρες – η φιλοσοφική του σκέψη. Επίσης φαίνεται πως η συγγραφέας αγαπάει τις γυναίκες και τα κορίτσια, εκτιμώντας την προσφορά τους στην οικογένεια.

Οι ερμηνευτές, λοιπόν, γυναίκες και άνδρες είναι σωστά βαλμένοι στη θέση τους. Ε, αυτό μεταφράζεται σ' εξαιρετική σκηνοθεσία. Τα στελέχη του θεάτρου Τέχνης, μας έχουν προσφέρει πολλές συγκινήσεις για πάνω από μισό αιώνα. Αυτά τα παίζει στα δάχτυλα ο Σταύρος Οικονομίδης. Γι' αυτό αγωνίζεται ρίχνοντας όλο του το βάρος στους νέους ηθοποιούς. Τους αγκαλιάζει, προσπαθώντας να τους μεταλαμπαδεύσει τις γνώσεις του και τα καταφέρνει απόλυτα. Ευτυχώς που έχει στα χέρια του μπόλικους

νέους ηθοποιούς, ακόμα και κοριτσόπουλα και πιστεύω ακράδαντα πως ετοιμάζει πολλά φυτάνια, για το Παροικιακό θέατρο.

Θα πω κάτι λίγα για τους συντελεστές τις τόσο εξαιρετικής παράστασης, χωρίς να διεκδικώ για τον εαυτό μου κανένα δικαίωμα αλάθητου. Ε, δεν είμαι δα και κριτικός του θεάτρου... Ύστερα στο χώρο του θεάτρου και γενικά της λογοτεχνίας τα πάντα είναι μια γνώμη: αρέσει κάτι σε σ' ένα, δεν αρέσει σε μένα.

Θ' αρχίσω, τιμής ένεκα, με τη Μέλπω Παπαδοπούλου. Και ποιος θεατρόφιλος, ή μη δεν την ξέρει; Ίσως να έχει παίξει σε εξήντα έργα και σε κάθε ένα γίνεται και όλο καλύτερη. Αυτός νομίζω πως είναι ο σωστός δρόμος για την τέχνη. Να μη δηλαδή, την αράζει κανείς ακουμπώντας πάνω στις δόξες του – τότε έρχεται και βουλιάζει – αλλά όλο και να προσπαθεί για κάτι το καλύτερο. Εγώ θα το πω βάζοντας το χέρι στην καρδιά και δε νομίζω πως θα διαφωνήσει κάποιος μαζί μου. Σ' αυτό το έργο, στο ρόλο της Πελαγίας, η Μέλπω Παπαδοπούλου, όπως πάντοτε, δίνει όλο της τον εαυτό: δίνει ρεσιτάλ υποκριτικής, προκαλώντας το αυθόρμητο γέλιο, με τις ατάκες της.

Μου είναι δύσκολο επίσης, να μιλήσω για το Διονύση Μεσσάρη, στο ρόλο του Φανούρη. Ε, ξέρει από θέατρο! Στέκει με άνεση που έχει ένας φτασμένος και δοκιμασμένος ηθοποιός, πάνω στη σκηνή. Πάντοτε είναι πειστικός. Ποτέ δε θα ξεχάσω την ερμηνεία του στο μονόπρακτο του Ιάκωβου Καμπανέλλη, "Αυτός και το πανταλόνι του". Άξιος ο μιστός του.

Τι να πω τώρα για τον αξιαγάπητο Γιάννη Νταβίσκα, στο ρόλο του Ζαχαρία. Ε, όπως και να το κάνουμε ο Νταβίσκας είναι βουνό ακλόνητο. Πάντοτε τα καταφέρνει και μπαίνει μες στο ζουμί του ρόλου του, σ' όλα τα έργα που έχει παίξει. Γεια σου και ξανά γεια ρε Γιάννη! Και πάντοτε τέτοια!

Έρχομαι τώρα σε μια μεγάλη έκπληξη για μένα: Στον Πολυζώνη Πατέλη, στο ρόλο του κομπινιέρου Αριστείδη. Ο άνθρωπος διαθέτει τόνους από πηγαίο ταλέντο και μπορεί να τα φέρει βόλτα σ' όλα τα είδη του θεάτρου: στην τραγωδία, την κωμωδία, το δράμα μα ακόμα και στην επιθεώρηση. Ξέρει να πετάει ατάκες κάνοντας το κόσμο να σκάζει στα γέλια.

Πολύ καλός επίσης είναι ο Μιχάλης Καζώνης στο ρόλο του έντιμου, αλλά και τσαμπουκαλή...

Χρυσόστομου. Έχει μεγάλη άνεση πάνω στη σκηνή.

Και τώρα έρχομαι στις αδυναμίες μου. Ε, έχω κι εγώ τις λόξες μου: αγαπώ, σέβομαι κι εκτιμώ βαθιά τις γυναίκες. Αυτές είναι η πηγή της ζωής. Έχει γούστο τα παιδιά να τα φέρνουν οι πελαργοί.

Η Μιμικά Βαλαρή, στο σχετικά μικρό ρόλο της Έλλης δε θα μπορούσε να έχει πρόβλημα. Αυτή έκλεψε την παράσταση στις "Τρωάδες" του Ευριπίδη κι εδώ θα ζοριζόταν; Άνετες οι κινήσεις της κι αυθόρμητο χαμόγελο που το μοίραζε πέρα δώθε.

Η Νίτα Μαρινάκη σκόρπισε μπόλικο γέλιο στο ρόλο της Καίτης. Έκανε το μέντιουμ και μ' αυτό το "Βλέπω, Βλέπω" μου θύμισε την Ταυγέτη στην παλιά ταινία, "Ο θησαυρός του μακαρίτη". Και να λειο η Γεωργία Βασιλειάδου: "Τα κέρατά της βλέπει, αφού έχει κλειστά τα μάτια".

Και δυο μεγάλες εκπλήξεις. Πρώτα η Χρυσούλα Μεσσάρη. Ξέρω το ζεύγος Μεσσάρη πολλά χρόνια και ποτέ δεν περίμενα μια τέτοια εξέλιξη για τη Χρυσούλα, που είναι αυστραλογεννημένη. Σε κάθε νέο έργο όλο και γίνεται καλύτερη. Φαίνεται πως έχει καλό δάσκαλο: το φίλο τον Διονύση.

Η τελευταία και φαρμακερή: η Έβελιν Τσαβάλα, στο ρόλο της Χαρούλας, που κερατώνει μια χαρά των άντρα της. Κι αυτή είναι αυστραλογεννημένη. Παραλίγο θα την πατούσε με το ζιγκολο τον Αριστείδη. Στο τέλος την έσωσε το μέντιουμ. Την Έβελιν την ξέρω πολλά χρόνια κι αν μου το έλεγαν δε το πίστευα. Το πως δηλαδή έφτασε μέχρι εκεί. Μ' αυτή είχε πρόβλημα ακόμα και με τη χρήση της γλώσσας μας. Το θέατρό είναι τρανό σκολεϊό για την εκμάθηση μιας γλώσσας!

Ε, τώρα τι να πει κανείς γι' αυτούς που δε φαίνονται... Όλοι δουλεύουν σαν ένα καλοκουρδισμένο ρολόι: άλλη στα φώτα, άλλη στον ήχο, στο ταμείο, ταξιθέτες κτλ. Να μην ξεχάσω και το παιδί φαινόμενο – βοηθάει κι αυτός – το Χάρη Τσαβάλα. Είναι πια κοτζάμ άνδρας. Ήταν εννιά χρονών όταν έπαιξε στην "Εκάβη" του Ευριπίδη και δώδεκα όταν έπαιξε στο "Αγάπες, πάθη και παραμύθια", κάποιου Μακρίδη.

Πιστεύω πως θα χάσουν πολλά όσοι, θεατρόφιλοι και μη δε δουν αυτή την τόσο καλομαστορεμένη κωμωδία.

